

EL PUNT AVUI

Editor: Hermes Comunicacions SA
http://www.puntavui.cat
Central de trucades 972 18 64 00
Central de correus 972 18 64 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció: Girona: Güell, 68. 17005
Redacció: Barcelona: Diputació, 284. 41. 08009

Directors: Xevi Xirgo i Telsidó.
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió),
Formatos Especials i Coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (Econòmic i Informació Econòmica), Miquel Hiera (Presència, Tocament i Informació Internacional), Joan Rueda (Cultura i Informació Local), Lluís Martí i Viver (Coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Bross (Opinió), Pilar Esteban (Europe-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat),
Jaume Vidal (Cultura), David Castells (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Litèrgia), Jordi
Melis (Discussió), Maribel Martínez (Opinió), Carme Toris (Documentació), Antoni Galimada (Tancament), Susanna Oll
veira (Esportistes), Jaume Machifé (Producció), Montse Oliva (Religió i Àrtic), Pere Ferragut (Neurologia), Gen
rissusquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castellet i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Directora Comercial: Anna Maria Vilas.
Directe Comercial: Eva Regie (El Punt Avui), Eduard
Villacé (Agències), Maria Àngels Tullats (Gelmanator), Jo
sep Sánchez (L'Esportiu) i Carles Grà (Serveis al Lector).
Web i Sistemes: Josep Matrimons (Director), Joan Sara
la (Sistemes) i Ramon Buch (Discussió). Recursos Ho
maners: Miquel Fuentes. Administració: Carme Ibañez,
Producció i Logística: Lluís Cana. Distribució: Con
cepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels
avantatges del web amb aquest
codi QR o entrant a
<http://epa.cat/c/sanzk6d>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat / @Joan_Rueda

El diàleg, segons el PP

El PP assegura que aquesta és la legislatura del diàleg i quan ho defensa diu que aquesta forma de fer impregnarà tota l'acció política del govern de Mariano Rajoy. Impedir compareixences a la comissió de l'operació Catalunya, vetar resolucions aprovades al Congrés dels Diputats amb l'excusa de l'estabilitat econòmica o usar la fiscalia i altres poders de l'Estat per intentar aturar investigacions on curs sobre corrupció en deuen ser exemples. Cadasotú interpreta el diàleg com vol. En tot cas, a Catalunya es continua tenint clar que parlar de diàleg sense afrontar el referèndum és una fal·làcia, i en els darrers dies n'hem tingut uns quants exemples.

El president del govern espanyol en persona va venir a Barcelona a prometre una pluja de milions en infraestructures. De fet, era una plujeta, ja que no complia ni els requisits de l'adicional tercera de l'Estatut que es

“Cada aparició del govern del PP mostra que no han entès que el sobiranisme no és política clàssica

deu a Catalunya. Però el més greu és que ni el seu ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, se'l creu i uns dies després anunciava que el pressupost de l'Estat reduïa a xavalla les promeses. I tot això tenint en compte que la mitjana d'execució dels pressupostos d'infraestructures de l'Estat a Catalunya dels darrers anys volta el 15%.

Però el relat basat en la mentida és

una gran arma del PP a Catalunya, com, malauradament, ja sabem. Uns dies després la Generalitat muntava un gran acte a Madrid pel corredor mediterrani. Allà, el ministre de Foment, Íñigo de la Serna, venia com a gran concessió el baixador del TAV a Girona: una obra que no forma part del corredor i que... paga la Generalitat! I el darrer exemple: la presència, i, per tant, politització, de Soraya Sáenz de Santamaría en l'acte convocat per la Cambra del Llibre per donar suport a la candidatura de Sant Jordi com a patrimoni immaterial de la Unesco.

El govern espanyol intenta desactivar el sobiranisme amb els sistemes polítics tradicionals -que inclouen la guerra bruta- que altres cops han funcionat gràcies a la convivència catalana. No han entès que la situació ha canviat; que el poder del sobiranisme és, justament, que desborda, per la dreta i per l'esquerra, els polítics.

EDITORIAL

Una altra gran diada de Sant Jordi

El temps d'ahir va acompanyar com no ho ha fet segurament els últims anys -feia sol, però no molta calor- i va contribuir, com és habitual, a fer que més gent sortís al carrer, i el Sant Jordi d'enguany s'ha convertit en una de les diades més massives que es recorden. Els temors, expressats per floristes, llibreters i entitats diverses -en el sentit que el fet de ser diumenge faria minvar l'assistència de públic a les parades de llibres i roses- no es van complir de cap manera i, des de primera hora, els catalans van omplir carrers i places arreu del país en una altra demostració de civisme, cultura i tradició única al món. La diada de Sant Jordi va demostrar, un any més, que encara té camí per créixer i també que els ciutadans s'hi aboquen a participar en massa, com no ho fan en cap altra festa tradicional del calendari. Els beneficiats de tot plegat en van ser, naturalment, autors, llibreters, editors i floristes, però també un munt d'entitats de tota mena que aprofiten Sant Jordi per donar-se a conèixer i per fer una mica de calaix per finançar les seves activitats. És un còctel de cultura i tradició, any rere any, que sorprèn, i molt, els escriptors estrangers que hi participen i els turistes que aquests dies ens visiten.

La diada de Sant Jordi serà, segurament ben aviat, reconeguda com a patrimoni immaterial de la Unesco. Serà un reconeixement ben merescut a la feina de molta gent però, sobretot, a aquells que en els moments més foscos de la dictadura no van dubtar a continuar una tradició que volia defensar la llengua i la cultura catalanes. Per això, com va dir ahir molt encertadament el president Puigdemont, no seran pas els hereus polítics d'aquells que van perseguir-nos com a pels els que finalment aconseguixin el suport de la Unesco.

De reüll

Anna Ballbona

Llibreters, una ovació

Un llibreter és algú que el dia de Sant Jordi ha de respondre a una allau de preguntes que s'apilten alhora, variades i singulars, no us les acabarieu. Un llibre sobre gossos? Un de còmics? La novíssima saga juvenil? El llibreter fa equilibris per tenir l'assortit més convenient a punt i precisar, a mesura que avança el dia, trepidant, si encara li queda aquell llibre, si el té a la parada a plaça o a la llibreria. Com si fos una macrocomputadora, recorda preus concrets i, enmig de la voràgine, és capaç de prescriure lectures a mida: "Té 13 anys? Aquest li encantarà". Són coses que valgu comprovar ahir, durant unes hores, a la llibreria Strogoff de la Garriga, que pilota en Jordi Costa (tenir una nova llibreria al poble bé valia donar-li un cop de mà). Ara se m'acosten dues adolescents: "Tens un llibre sobre somnis?" Jo, prèvia pregunta al Jordi, torno amb un

llibre de somnis. I elles fan una ganyota: "No, de zombis." Sant Jordi és un bon dia per comprovar el poder de la essa sonora. I més enllà, una lectora demana el consell amic del llibreter (és un gest que es repeteix i m'emociona, el llibreter com a guia) perquè dubta amb una terna de Periscopi (ja hem acabat *Daha!* i ara està entre Foster Wallace, Mouawad i Orriols). I em trobo celebrant amb un "molt bé!" que s'enduguin l'últim *Corre, pare, corre*, d'una autora coreana publicada per Godall. I tinc la llàgrima a punt de saltar quan una adolescent demana *Nada*, de Carmen Laforet.

Les cares de la notícia

ESCRITOR I PERIODISTA

Xavier Bosch

Triomfador de Sant Jordi

Xavier Bosch va ser l'autor que va liderar les vendes de ficció en llengua catalana en un Sant Jordi en què també va triomfar Carles Capdevila, en ficció. Bosch és l'autor de *Nosaltres dos*, en què planteja si és possible l'existència de l'amistat desinteressada entre una dona i un home.

CANDIDAT PRESIDENCIAL FRANCÈS

Emanuel Macron

Directe cap a l'Elisi.

Macron, liberal centrista i exministre d'Hollande, serà, amb tota seguretat, el nou president de França d'aquí a quinze dies, després que ahir passés a la segona volta, on s'enfrontarà amb Marine Le Pen. Macron recollirà els vots d'alguns dels candidats perditoris, com ara Fillon o Hamon.

PAPA DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA

Francisc

A favor dels refugiats

El papa va fer de nou ahir una crida a favor dels refugiats i va acusar els governs europeus de mantenir-los en "camps de concentració". Francisc és una de les veus més crítiques contra la inoperància europea davant dels refugiats, però malauradament sembla cridar en el desert.

Tal dia com avui fa...

1 any Una diada especial
Victor Amela, Empar Moliner, Paula Hawkins i Sergi Pàmies, els més venuts en una diada en què es manté la recuperació en la venda de llibres i roses.

10 anys Mor Ieltsin
L'antic president rus, que va enterrar la Unió Soviètica i va liderar Rússia en els primers anys de caos postsoviètic, mor als 76 anys.

20 anys El camí cap a l'euro
Un any abans de l'examen de Maastricht, la Comissió Europea considera per primer cop que Espanya podrà formar part de l'euro l'any 1999.

Full de ruta

Lluís Martínez

“La Catalunya valenta”

A falta d'una idea millor, que segur que n'hi ha, el Partit Popular torna a incidir en el títol que els catalans que estan en contra de la independència de Catalunya són una majoria. Una majoria silenciosa que viu atemorida per la pressió social de la minoria que sí que vol separar Catalunya d'Espanya i, així, procurar la seva ruïna.

A mi sempre m'ha admirat la clariïtat dels que parlen de majories i de minories. Perquè a mi em sembla que això no es pot saber abans de fer-ne un recompte. És a dir, que l'única manera de conèixer quants catalans estan a favor o en contra de la independència és fer una consulta. Oi que és fàcil? Doncs no, perquè això ho prohibeix –diuen– la Constitució Espanyola.

I si no podem fer una consulta, en què es fonamenten alguns per dir que els catalans contraris a la independència són una majoria? Fàcil: fonamentant-se en enquestes –o sigui, amb projeccions– i, sobretot, en intuïcions

El PP iguala els contraris a la independència amb els defensors de la llibertat

personals. Com que jo vull que els catalans contraris a la independència siguin majoria, o com que a mi m'ho sembla, ho proclamo i avall.

Molt bé. Però resulta que en aquest país, cada cert temps, hi ha unes eleccions lliures, en les quals l'elector pot votar qui li sembli i sense pressions. També els partits que estan en contra de la independència. També allò que el PP anomena “la Catalunya valenta”, i què va passar en les últimes eleccions? Mirin qui governa. Hi va haver cap “coacció” en contra de “la Catalunya valenta”? Que m'ho expliquin. Potser hi havia algú espiaint quina papereia ficàvem dins del sobre?

El més lamentable de tot plegat és que la campanya del PP també incideix en un altre títol encunyat a Madrid i que és radicalment fals: que aquells que no són independentistes són els defensors de “la llibertat i la democràcia”. Perdonin, els independentistes aposten pel contrari. Que no demanen de votar? De debò que es creuen les seves mentides? Tant hi fa. Algun dia, les seves ocurrencies seran motiu de grans riallades. Saben aquell que diu “la Catalunya valenta”...?

Tribuna

Pau Miserachs. President del Grup d'Estudis Polítics

Referèndum com a necessitat

Finalment, com era d'esperar, han intervingut les Nacions Unides en el conflicte Catalunya-Espanya. Una carta de l'expert independent de l'Alt Comissariat dels Drets Humans Sr. Alfred de Zayas tramesa a l'ambaixadora espanyola davant de les Nacions Unides, Sra. Menéndez Pérez, amb data 30 de gener, posa en relleu la preocupació de la institució internacional per la manca de diàleg i fa referència per “discutir la situació actual en el context de les obligacions d'Espanya per virtut del dret internacional de drets humans”. El Sr. De Zayas recorda, en la seva carta comunicant a l'ambaixada la seva disponibilitat per al diàleg per trobar solucions, que el dret dels pobles a la lliure determinació està consagrat en el primer article del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics. També recorda l'existència d'un informe presentat a l'Assemblea General, l'any 2014 (A/69/272), centrant el dret a la lliure determinació com clau per l'ordre internacional previst per la Carta de les Nacions Unides, assenyalant que “el referèndum és un mètode fiable per sondejar l'opinió pública i evitar un consentiment artifi-

cial, a fi de garantir l'autenticitat de l'expressió de la voluntat pública en un entorn lliure d'amenaçes i de l'ús de la força”. El Sr. De Zayas comunica a la missió diplomàtica espanyola davant de les Nacions Unides la seva preocupació per l'operació de descrèdit contra els dirigents polítics de Catalunya, la declaració del procés participatiu del 9-N com a il·legal i els judicis contra dirigents polítics. Adverteix, tambeix, que la realització de la lliure determinació, interna o externa, és una estratègia important per a la prevenció de conflictes i demana rebre comentaris del regne d'Espanya, ja que entén que la negació de la lliure determinació genera conflictes. Les Nacions Unides han iniciat la seva intervenció en el conflicte recollint informació. Els queda per saber que Catalunya és un poble ocupat i anexionat a un estat contra la seva voluntat

que gaudeix del dret a recobrar les seves institucions, drets i llibertats com a estat. Aquesta gran veritat, que el govern d'Espanya amaga, és definitiva per declarar la condemna de la situació a la qual aquest govern porta, enrocant en una legislació obsoleta i contradictòria amb les obligacions derivades de l'aplicació del dret internacional a Espanya, negant-se a atendre la reivindicació catalana de celebrar un referèndum d'autodeterminació que beneeix l'Alt Comissariat de les Nacions Unides pels Drets Humans. L'escàndol internacional ja està servit. És on l'orgull de l'Espanya imperial sense imperi no hauria d'haver arribat. A Madrid, encara hi són a temps, de rectificat abans que l'assumpta vagi més amunt. Els temps de “jo mano i ningú m'ha de dir el contrari” s'han acabat. Els exemples del Quebec i d'Escòcia són l'avis per al govern d'Espanya que la democràcia no és quelcom d'ús limitat. Els propòsits fundacionals de la Carta de les Nacions Unides, de 1945, que inclouen el dret dels pobles a la lliure determinació i el respecte al principi de la igualtat de drets hi són no precisament per ornamentar el Palau de les Nacions ni per edificar fullets turístics.

“L'escàndol internacional ja està servit”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Búfida han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Aïd mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escureir-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a: bustla.girona@elpuntavui.cat

Discriminació a persones amb síndrome de Down

Faig aquest escrit perquè m'agradaria fer ressò d'un fet que va succeir el dia 19 d'abril a Vinaròs. A un grup de persones amb síndrome de Down que anava a passar unes vacances a Vinaròs, els va ser denegat el dret d'allotjar-se a l'hotel Roca. Aquest grup de persones ja tenien una reserva feta i quan van arribar allà l'hotel els va negar l'allotjament pel simple fet de ser persones amb discapacitat. Aquest és un cas molt greu de discriminació cap a un col·lectiu de persones que té el mateix dret a gaudir d'unes vacances com qualsevol persona “normal” d'aquest món. És indignant que avui en dia encara veiem fets com els que acaben de succeir. Continuarem treballant per promoure un canvi en la mentalitat de la gent que en-

carra pensa que les persones amb discapacitat no tenen els mateixos drets humans que la resta de la societat.

PAU RODRÍGUEZ
Banyoles (Pla de l'Estany)

La corrupció

Pràcticament, no hi ha dia en què ens informin d'un nou cas de barra, d'apropiació indeguda, de corrupció. De fet, no vivim en una societat corrupta, el que passa és que hi ha persones, amb noms i cognoms, que el pecat de corrupció l'han elevat a sistema. Per ells es converteix en un costum mental, en una manera de viure; no els importa que hi hagi persones, famílies, en el llindar de la pobresa, que no tinguin cobertes les necessitats bàsiques –no ho saben o no ho volen saber–, passen perquè no els importa. En una entrevista el papa Francesc contestava: “La corrupció no és un acte, sinó una condició, un es-

tat personal i social en què un s'acostuma a viure.”

M. DOLORS PUIG USTRELL
Terrassa (Vallès Occidental)

Amb relació de menors

El govern de Catalunya a través de l'ICAA (Institut Català d'Acolliment i Adopció) ha anunciat l'increment de les ajudes que es donen a famílies que acullen menors com a alternativa al seu ingrés en un centre. Des de fa uns mesos s'estan fent campanyes per fomentar aquesta alternativa. Els responsables d'aquests organismes farien bé de preguntar-se per què costa tant trobar famílies que vulguin acollir. És una cosa que no s'acaba d'entendre en una societat tan profundament solidària com la nostra. Potser moltes famílies que acudeixen a Aprodemo, l'Associació per a la Defensa del Menor, tindrien respostes:

son famílies que han acollit menors i que se senten maltractades per l'administració, mers instruments. Persones crítiques amb un sistema que coneixen bé, que no genera confiança i que està sent seriosament qüestionat des de molts àmbits, inclosos el judicial o el polític. Benvingut sigui l'increment d'ajudes o les campanyes d'informació, però la solució per a aquests menors no vindrà per aquesta via. És urgent repensar el nostre sistema de protecció, perquè ara és gairebé exclusivament intervencionista i dedicar molts més esforços a la prevenció i l'ajuda a les famílies. No s'entén que el nostre sistema prefereix gastar 4.000 euros al mes en un menor ingressat en un centre, abans que dedicar aquesta quantitat, o molta menys, a ajudar la família amb dificultats.

FRANCESC GÁRDENAS, president d'Aprodemo, Associació per a la Defensa del Menor